

δος μεγαλειτέρα τῆς τε Λιδύης καὶ Ἀσίας, ἔνεκα δὲ τοῦ μεγέθους τούτου δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ ταύτην καὶ ἡπειρον, ἥτις δὲν ἦτο ἄλλη ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου ὕστερον ὀνομασθεῖσα ἡπειρος, δεύτερον δὲ, ὅτι ἐναντι τῆς νήσου ταύτης, ἢ μᾶλλον ἡπειρου, ὑπῆρχον νῆσοι τινες ἐκ τῶν ὁποίων ἠδύνατό τις νὰ μεταβῇ εὐκόλως εἰς ἑτέραν ἡπειρον πολὺ μεγαλειέραν.

Ἡ ἀνωτέρω περιγραφή τῆς τε Ἀτλαντίδος καὶ τῆς πρὸς Δυσμᾶς ἐναντι ταύτης ἡπειρου, ἢ θεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου Humboldt καὶ τινων ἄλλων ὡς ἀποκύημα τῆς φαντασίας τοῦ Πλάτωνος, ἐξεταζομένη γεωγραφικῶς, δὲν ἀποδεικνύει ἡμῖν ἐκφραστικώτατα, αὐτὸν τοῦτον τὸν ὑπὸ τοῦ Κολόμβου ἀνακαλυφθέντα νέον κόσμον ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν μὲν τοῦ Πλάτωνος ἦτο ἀγνωστός καὶ ἀσημνημένος, καθ' ἣν δ' ἐποχὴν ἐγράφησαν ταῦτα ἐν τοῖς ἱεροῖς τῆς Σάτιδος βίβλοις ἦτο γνωστότατος διὰ τῆς Ἀτλαντίδος;

Οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων συγγραφέων, οὓς προηγουμένως ἀνέφερον οἱ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου πραγματευθέντες καὶ οἱ εὐρίσκοντες τὸν Πλάτωνα ἀντιφάσκοντα ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς νήσου, λέγοντες, ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὗτος ἐν μὲν τῷ Τιμαίῳ ὀρίζει τὸ μέγεθος τῆς νήσου μεῖζον τῆς τε Λιδύης καὶ Ἀσίας, ἐν δὲ τῷ Κριτίᾳ ὅτι ἡ νῆσος αὕτη εἶχε μῆκος μὲν τρισχιλίων σταδίων καὶ πλάτος δισχιλίων, περίμετρον δὲ δεκακισχιλίων, ἦτοι κατὰ πολὺ μικρότερον τοῦ πρότερον δοθέντος αὐτῇ μεγέθους, κατηγοροῦσι τοῦ ἀληθεστάτου Πλάτωνος ἐπὶ ἀντιφάσει, μὴ ἐννοοῦντες, φαίνεται, καλῶς τὰ κεῖμενα, τὰ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τούτου γραφέντα, ἐκτὸς ἂν παρέλαβον τὴν ἐξηγηδὴν τούτων παρὰ τῶν μεταφρασάντων ταῦτα κακῶς.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ,
ἀρχιτέκτων

(Ἀκολουθεῖ).

ΡΟΔΟΝ ΕΠΙ ΝΕΦΟΥΣ.

Α'.

Κλίνει ποτὲ τεθλιμμένη δαφνόστεπτος κεφαλὴ; ναί, ἀλλὰ μειδιώσα μετὰ μικρὸν ἀνεγείρεται. Εἶναι μυστήριον ἡ δάφνη. Ὅτε ὁ οὐρανομήκης λεύκοφρος γίγας ὁ χιονοπώγων γέρων Χειμὼν, ὁ ἀναξ τῶν παγοστρώτων θαλασσῶν καὶ τῶν χιονοβλήτων δειράδων, ὁ κρυστάλλινον κρατῶν σκήπτρον καὶ ἔχων ἀπρόσιτον θρόνον τὴν κρημνωδεστάτην τῶν τοῦ ἀτεράχνου Ἰμάκου κορυφῶν, καταβαίνει τὰς παγεράς ἐκεῖνας κλιτύας ἀρχόμενος τῆς ἀνὰ τὴν γῆν περιδείας αὐτοῦ, εὐρύπτερος χρυσάτεος, ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους πάρεδρος αὐτοῦ, προηγούμενος αὐτοῦ σὺν τῇ φορᾷ τῶν ἀνέμων, ἀγγέλλει πρὸς κοιλάδας καὶ ὄρη τὴν προσέγγισιν τοῦ θυελλοφόρου ἀνακτος. Τότε τὰ εὐμήκη δένδρα, ὑπὸ τρόμου καταλαμβανόμενα, ὠχρίῳσι βαθέως καὶ μετὰ μικρὸν οἶνει ὀλοφυρόμενα διὰ τῆς βοῆς τῶν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτῶν πνέοντων ἁέρων, ἀποβῆλλουν τὰς πενθίμους κιτρίνας στολὰς· ὁ γλυ-

κὺς ἐλίχρυσος φθίνων ἐκ λιποψυχίας, ἀρίησι πίπτοντα ἀνὰ ἐν τὰ ὠχρά αὐτοῦ πέταλα· καὶ τὰ σμήνη τῶν εὐπετῶν χελιδόνων ἀφίπτανται λαθραίως πρὸς τὰ ὕψη, εὐδαίμονιζόμενα ὅτι δύνανται νὰ φύγωσι τὴν κρυσταλλίνην τοῦ βλοσηροῦ γέροντος ράβδον ἀνηλεῶς ἐπιπαίουσαν, θὰ ὑποκύψωσι, φεῦ! τὰ ὄρθα καὶ σκελετεδῶς γυμνόφυλλα δένδρα.

Ἐπέρχεται ὁ δασύφρους γέρων· σιγῇ ἡ φύσις, ἣν σέβας καὶ δεὸς ἔχει· καὶ ἰδοὺ, ἐπιπνέων σφοδρὰν βιρώως λαίλαπα διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἀφειδεῖς κατασπείρει νιφάδας, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας, ἐπισείων τὸ ὑπερμέγεθες σκήπτρον, καταθραύει ἀπόνως τὰς πρόην καλλικίμους καὶ εὐσκίους τῶν δένδρων κορυφὰς· ἰσχύμενος δ' ἐπὶ στιγμὴν πρὸ πενθίμου ἰτέας, δρέπει ζοφερόν κλῶνα καὶ στεφανοῖ τὸ ἐαυτοῦ χιονόκιμον μέτωπον.

Καταπίπτει νεκρὰ ὑπὸ τὸ τραχὺ αὐτοῦ βῆμα πᾶσα φυτικὴ ὑπαρξίς· ἀλλ' ἡ δάφνη θάλλει ἀείποτε σφριγηλὴ καὶ εὐώδης ἐπὶ τῆς φερούσης αὐτὴν κεφαλῇ. Σιγῇ πᾶσα πτηνοῦ ὥδῃ· ἀλλ' ἡ χρυσόχορδος λύρα ψάλλει ἔτι γλυκίων μέλιτος ὑπὸ τοῦς ψαύοντας αὐτὴν δακτύλους· εἶναι μυστήριον ἡ λύρα! . . ὠχρίξ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ μορφή τοῦ αἰοῦδος μειδίξ· εἶναι μυστήριον καὶ τὸ μειδίχμα!

Ὅτε ὁ Χειμὼν τὰ πάντα μαραινῇ, ἡ Μοῦσα, ἡ οὐρανόπεμπτος Μοῦσα, κατερχομένη ἐμφυσᾷ θάλους πνοὴν εἰς τὴν καλλιφυλλὸν δάφνην, ἐπιτέλλει ἡδύμολπον ᾠσμα εἰς τὴν λύραν καὶ ἀντανκίχξ τὸ θεῖον αὐτῆς μειδίχμα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κρατοῦντος αὐτὴν. Καὶ ἡ δάφνη αὕτη τοῦ αἰοῦδος, τὸ ἀργυρόηχον ᾠσμα, τὸ οὐρανόφωτον βλέμμα καὶ τὸ θεσπέσιον μειδίχμα καὶ παρ' αὐτὸν τὸν κρυσταλλοφόρον Χειμῶνα διαχέουσι πέριξ τὸ ἰδανικὸν ἔαρ, τὸ ἔσαιε ἡβῶν καὶ θάλλον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Β'.

Ὡχρὸς αἰοῦδος δι' ἀτενοῦ· βλέμματος ἡκολούθει τὴν πτῆσιν τοῦ νοχελῶς ἐν τῷ ἀέρι προσπλέοντος πτηναρίου, ἡ δὲ ρεμβώδης αὐτοῦ μορφή σιωπῶσα ἐλάλει πολλὰ.

Τίς γινώσκει τὴν γλῶσσαν τῆς ὄνειροπόλου τοῦ αἰοῦδος σιγῆς; οἱ μειδιῶντες ἀστέρες καὶ τὰ ἄνθη τὰ εὐδρῶσα, ἅτινα ἐπίσης εὐγλώττως λαλοῦσι διὰ τῆς μυστηριώδους σιωπῆς των. Ὡ ἄνθη, ἂν φωνὴν εἴχετε, ὅποια ἄρθα καλλικίελαδα ᾠσματα θὰ ἐπλήρουν διηνεκῶς τὸν ἐαρίτην ἀέρα! Ὡ ἀστέρες! συμπαθεῖς τοῦ αἰθέρος ψυχὰι τὸν ὕπνον ἡμῶν ἀγρύπνης ἐπιβλέπουσαι· ἐὰν εἴχετε φωνήν, δι' ὁποίων χρυσῶν ἀγγελικῶν μελωδιῶν θὰ ἐπληρῶτε τοὺς οὐρανοὺς. τὸ ἐπὶ συνηρεφῶν δάσους κορυφῶν ὡς ἐπὶ παχείας κλίνης καθεῦδον μελανόπεπλον τῆς νυκτὸς φάσμα βυκαλίζοντες! Ἀλλ' ἄνθη, ἄστρα καὶ αἰοῦδοί, ἀδελφὰ δημιουργήματα, καὶ διὰ τῆς σιγῆς ἐτι ἄδουσιν μόνα, κατανοοῦντα τὴν κρυφίαν ἀλλήλων φωνήν.

Τὸ πτηνάριον κατὰ μικρὸν ἐξηρανίζετο ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ὠχροῦ δαφνηστεφούς ὅτε τῆς Μούσης ἡ

ἀγία πνοή περὶ αὐτὸν ἐχύθη καὶ ἡ κρινόπλαστος αὐ-
τῆς χεὶρ διὰ θαλερῶν μύρτων αὐτὸν περιέρριψε.

— Τί ρεμβάζεις, καλέ μου μύστη; μὴ τὰ ἄχρως
τῶν ἀέρων κύματα, πηλirroῦντα ὑπερθεν, ἀπέλου-
σαν τῆς δάφνης σου τὸ μύρον ἢ ἀπέσθυσαν τὸν λαμ-
περὸν τῆς ἐμπνεύσεώς σου σπινθήρα καὶ μελᾶγγχος
ἤδη προσκατενίζεις αὐτὰ; ἂν οὕτως ἔχη, ἰδοὺ ἐγὼ
ἐγγύς σου ἔτομος νὰ σοὶ ἀποδώσω ὅτι ταῦτα σοὶ
ἀφῆρεσαν.

— Ὡ Μοῦσα! ἐθεώρουν σύννοους τὸ ἀφιπτάμενον
πτηνόν. . . ὡς αὐτὸ καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν οἱ πόθοι
ἀρίπτανται ἐξαπίνης καὶ κατὰ μικρὸν ἐν τῷ χέει
τοῦ φανταστικοῦ τοῦ παρελθόντος αἰθέρος ἀφανίζον-
ται· μόνη δὲ ἡ ἀνῆλθις αὐτῶν ἀπομένουσα, ἀποτί-
θησι διηνεκῶς γλυκύπικρον θωπεῖαν ἐπὶ τὴν δακρυόεν
γελῶσαν ψυχὴν. . . εἶναι ταχύπτερα πτηνὰ οἱ πόθοι!

— Ναί, εἶναι ταχύπτερα πτηνὰ οἱ πόθοι· ἐπα-
νέλαθεν ἡ γλυκεῖα θεότης· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, μὴ τὰ
πτηνὰ ἀποχωροῦσιν ἐσχαί; δὲν ἐπανέρχονται ἄρα
μετὰ βραχεῖαν ἀπουσίαν, ἐπαναφέροντα τὸ ζεῖδωρον
ἔαρ εἰς τὸν γλυκὺν αὐτῶν λειμῶνα; δὲν διαχέουσι
πάλιν τότε τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς τὰ πτηνὰ ἐν τῇ
φίλῃ θερμῇ φωλεᾷ ἐν ἣ ἐγεννήθησαν καὶ ἐπτερωθή-
σαν καὶ οἱ αἵφνης ἀναβιοῦντες εὐγενεῖς πόθοι ἐν τῇ
καρδίᾳ, ἥτις αὐτοὺς ἐγέννησε καὶ ἰνδαλματοποιήσασα
ἐξέθρεψε; μὴ, τέλος, δὲν πτερυγίζουσι πρὸς τὸν
χρυσόγλυκον οὐρανὸν τὰ πτηνὰ, οὐχὶ δὲ πρὸς τὰς
βραχθυάδεις καὶ ζοφερὰς τοῦ πελάγους ἀβύσσους;
ὡς αὐτὰ καὶ οἱ χρυσέλπιδες πόθοι πρὸς τὸν αἰώνιον
Οὐρανόν, οὐχὶ πρὸς σκοτάδεντα ἀπωλείας πόντον πέ-
τονται· ὁ δὲ Οὐρανὸς ἐστὶν ἡ ἀφετηρία καὶ ὁ πρὸς ὃν
ὅρος πάσης ἡθικῆς ὑπάρξεως, ἥς τὴν ζωὴν ἡ ἀπυ-
στος κίνησις, ἡ δικρκὴς πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς τοῦτο
ὥσις ἀποτελεῖ.

Ἄοιδέ, πιστευσόν μοι· ὁ εὐγενὴς πόθος τυγχάνει
θεόπνευστον αἶσθημα, θεόπνευστος πρὸς τὸ καλὸν
ὁρμή, ἣν οὐδεμία κρατερὰ καὶ πολυρροῖος βιω-
τικὴ τρικυμία κατορθοῖ ν' ἀποσθῇ· ἀπόλλυται
ἴσως ἀνεπιστρεπτὲς πόθος ψευδόβιος, οὐχὶ τῆς τοῦ
ἀνεσπέρου καλοῦ ἐρώσεως ψυχῆς, ἀλλὰ τῆς πρὸ
ταῦ ἀπείρου ἰλιγγιώσεως ἀσθενοῦς φαντασίας γέν-
νημα· διότι οὗτός ἐστιν ἑτερογενὲς ἀνεμῶλιον φασμά-
τιον πρὸς ὃ τυγχάνει κεκλεισμένη ἡ καλλίρροος ἐκεί-
νη τοῦ ἰδανικοῦ βίου πηγὴ· ἡ ἐλπίς ἡ ἐπὶ τῆς ἀλη-
θείας ἐρείδουμένη· ἀλλ' ὁ πόθος ὁ ἀγνὸς καὶ γλυκὺς,
τὸ λιγὺ πτηνὸν τὸ οὐρανόθεν καθιπτάμενον δὲν ἀρχ-
νίζεται ἐσχαί, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἐτι ἀποστάν,
ἀνευρίσκειται μετὰ καιρούς, οὓς ὁ Παντάνχξ ὀρίζει, ἐν
τῷ Οὐρανῷ. . .

Ἀκουσον, φίλε, μικρὸν ἱστόρημα σχετικοῦ συμβάν-
τος εἰς ὃ αὐτόπτις πρό τινας παρέστην;

Ρόδον γλυκὺ ἐξύπνησεν εἰς ἕαρος πρωΐαν,
καὶ βλέπον τὴν γελοῦσαν τοῦ οὐρανοῦ χροιάν,
τοῦ ὕψους ἐπεθύμησε τὴν λάμπουσαν αἰθερίαν
ὅπου τὰ νέφη χύνουσιν ὑπόλευκον δειάν.

Γλυκὺς ὁ πόθος του! . . ἐνῶ ἀκόμη ἐκοιμᾶτο
καὶ τὸ κατεδουκάλιζε φλοισβίζον τὸ νερόν,
ἐν ὄνειρον—μία ψυχὴ—ἐνῶ ἐπεπλανᾶτο
ἐπάνω του ἐκάθισε, πλῆσιόν του περῶν.

Χρυσόπτερον τὸ ὄνειρον, μαγεῖα ἢ πνοὴ του!
τὸ ἄνθος ψαύει ἐλαφρῶς, ἠδέως τὸ φιλεῖ
κ' ἐνῶ εἰς ὕπνον μειδιᾷ δροσῶδη ἡ μορφὴ του,
μὲ μόρμιρον ἀήχητον τοιαῦτα τῷ λαλεῖ:

« Ὡ ρόδον, ἐγὼ ἐρχομαι ἐκ χώρων αἰθερίων·
οἰκεῖ τὸ λάμπον σμῖνός μας εἰς θόλους διαυγεῖς·
καὶ ὅταν πνεύσῃ τῆς νυκτὸς τὸ φύσημα τὸ κρῦον
μᾶς ἐπιρρίπτει πάλλοντα ἐπὶ ὑπνοῦσθης γῆς.

» Ὡ ρόδον, ἂν ἀνῆρχεσθαι καὶ σὺ εἰς τὸν αἰθέρα
νὰ ἐπανθῇς ἀμάραντον εἰς νέφη ἀργυρᾶ,
καὶ ἡ ἐπανατέλλουσα καὶ δύουσα ἡμέρα
νὰ βάψῃ τὴν πορφύραν σου μὲ φῶτα γλυκερά,

» πλῆσιόν σου ἀείποτε κ' ἐγὼ θὰ πτερυγίζω
καὶ θὰ σοὶ φέρω ἄρωμα γλυκὺ τῶν Οὐρανῶν
τὴν κεφαλὴν σου τὴν φαιδρὰν θὰ ἐλαφροδυναγίζω
εἰς φίλημα ἐφήμερον, αἰώνιον, ἀγνόν! . . »

Χρυσὴ ὄνειρου λαλιά! μειδίαμα εἰς ἥσθα!
Σειρήν! πρὸς σὲ τὰ ὦτά του τίς φράσσει μὲ κηρόν;
ὦ, τίς τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκ σοῦ χωρίζον χάσμα
δὲν διαβαίνει ἰδανικῶς μὲ φανταστὸν πτερόν; . .

Ἦλθεν αὐγὴ! ἡ χρυσαλὶς ἀπέπτ' ἡ τοῦ ὄνειρου·
τοῦ ῥυακος τὰ νάματα λαλοῦσι κατηχῇ
καὶ εἰς λαθραῖον φύσημα ἐαρινοῦ ζεφύρου
τὰ ἄνθη ἐν ἐωθινῇ προσδυσούσιν εὐχῇ.

Προσδύουν! ὅταν λαμπερὸς ὁ ἥλιος προβάλλῃ,
καὶ χύνη θάλλουσαν ζωὴν καὶ φέγγος ἀγλαόν,
ἀπεικονίζει τοῦ Θεοῦ τὰ στραπιδόζα κάλλη
καὶ εἰς αὐτὸν τὰ ἄνθημα προσδιδέπουσιν τὸν Θεόν.

Πλὴν βλέπει ἔτι ὑψηλὰ τὸ ρόδον ὄνειρῶτον . . .
« ὦ! — λέγει, — ἐὰν ἐθαλλὼν εἰς σύννεφον ἀγνόν,
πρῶτον ἐγὼ τὸν ἥλιον θὰ ἐδλεπα, καὶ πρῶτον
τὴν κεφαλὴν θὰ ἐκλιναι εἰς ὕμνον πρωϊνόν.

» ὦ! ἴδως τῆς περιστρεφᾶς ἡ πτέρυξ χιονώδης,
— ἀκόμη λέγει μειδιῶν μ' ἐλπίδα γλυκεράν, —
εἰς χώρας τοῦ ὄνειρου μου, μ' ἀρπάσῃ ἀργυρώδεις,
πρὶν τῆς νυκτὸς σθέσ' ἢ πνοῇ τοῦ φοῖβου τὴν πυράν.

Ἔτι μικρὸν ἐρρέμβασε . . μὲ πτεροφόρον πόδα
γελοῦσα προσέρχεται παρθένος εὐθαλὴς
καὶ βλέμμα ῥίπτει φλογερὸν ἐπὶ τὰ κμαῖα ρόδα
ποθοῦσ' αὐτὰ ἀγλάισμα τῆς νέας τῆς στολῆς.

Τὰ ὅλα ἐκλινον χαμαί· καὶ τὸν νεῖρῶτον μόνον
τὴν ἐθελξεν· ἡ καλλονὴ ἡ πλῆττους ἀτυχὴς! . .
δρέπει μὲ χεῖρα ἀργυρᾶν τὸν εὐφυλλόν του κλώνον,
θέτει αὐτὸν ἐντὸς μιᾶς τοῦ κόλπου τῆς πτυχῆς.

Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! τὸ ρόδον τὸ ἀκμαῖον
ὅπερ θερμῶς ἐπόθησεν εἰς σύννεφα ν' ἀνθῇ,
θὰ ζήσ' εἰς στέγην ταπεινὴν ἡμέραν μίαν πλέον
κ' εἰς πνιγρὰν ἀτιμώσφαιραν οἰκτρῶς θὰ μαρνανθῇ.

ᾠ! κάλλιον νὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ νερόν τὸ γέον
ὑπερ ῥοχθοῦν πλησίον του ὀρυμνικῶς περᾶ!
ὦ, κάλλιον σφοδρότερον ἀέρων ῥεύμα πνέον
ὥχρον νὰ τὸ παρέρριπτον εἰς ὄρη παγερά!...

Κἂν ἅπαξ θὰ ἠτένιζε τοῦ φοίδου τὴν ἀκτῖνα
ἐτ' εἰς τὸ κύμα παίζουσαν πρὶν ἢ παρασυρθῇ,
κἂν τὰς χιόνας τοῦ βουνοῦ θὰ ἐβλεπεν ὡς κρίνα,
πρὶν ἢ ἀπὸ τὰ ψύχη των ἀκόμη νεκρωθῇ!...

Τώρα μ' ἀκτίνων δάκρυα ἡ δύσις θὰ θορνήσῃ
ἥτις ποτὲ τῷ ἔρριπτεν ἀκτῖνας χαροπὰς
κ' ἡ φοῖδη ὅταν εὐκυκλος εἰς ὕψη σελαγίσῃ.
ὥχρὰ θὰ στίλβῃ ἐπ' αὐτοῦ ὡς νεκρικὴ λαμπράς.

Ἀλλὰ ἡ κόρη μειδιᾷ ἐγγύς χλωρᾶς θυρίδος·
— σκληρὰ!... τί ἂν τὸ ῥόδον τῆς τὸ τάλαν ὥχρᾷ; —
κ' αὐτὸ θορνοῦν τὸ μάταιον τοῦ πόθου, τῆς ἐλπίδος,
χρησοσταλάζει δάκρυα ἐκ δρόσου ἀραιά... .

Ἀλλ' ἦν ἡ κόρη ἄστατος· τὸ ῥόδον ἐδαρύνθη·
νὰ τὴν μεθῦν ἐπαυδεν ἡ θεία του ὁμή.
τὸ ῥίπτ' εἰς τὴν θυρίδα τῆς, ἥτις χλωδὸς ἦνθει
καὶ τὸν λευκὸν τῆς τράχηλον μὲ μάργαλα κοσμεῖ.

Ὅποῖος θροῦς γλυκύτρομος ἐλαφροπνέει πέριξ
ὡς στεναγμὸς σθεννύμενος παλλούσης χαρμονίης;
μῖα λευκῆς περισσεύει ἀεροβάτις πτέρυξ
πρὸ τῆς θυρίδος πάλλεται αὐτῆς τῆς ταπεινῆς.

Τὸ βλέπει κατακείμενον, τὸ κάλλος τὴν μαγεύει...
τ' ἀρπάζει εἰς τὸ ῥάμφος τῆς, ἀνίπτει ὑψηλά,
μετὰ στοργῆς εἰς δύννεφον χρυσοῦν τὸ ἐμφυτεύει
νὰ εὐανθῇ αἰώνιον καὶ νὰ διαγελά.

Πῶς ἐπὶ νέφους ἐπανθεῖ τὸ ῥόδον δίχως χῶμα;
τὸ τρέφει ὕμυρος ἀτμός πρὶν πέσῃ ἐπὶ γῆς·
εἶν' ἡ ζῶν αὐτοτελής εἰς τοῦραν τοῦ δῶμα·
δὲν θέλει χῶμα! τῷ ἀρκεῖ αἰθρία φωταυγίς

Ἐκεῖ ὁ φοῖδος μὲ χρυσᾶς ἀκτῖνας τὸ θερμαίνει,
ἐκεῖ ἡ πρώτη τὸ φιλεῖ ζεφύριος πνοή,
ἐκεῖ τὸ λάμπον λυκαυγὲς ἀδάμαντας τὸ ραίνει
καὶ πτῆσις ἐλαφρῶν ψυχῶν πλησίον του θροεῖ.

Ἐκεῖ ἀντὶ ἀρώματος προσωρινῶν λειμώνων
πνοὴ τὸ λούει τῆς Ἐδὲμ ἀνθέων εὐωδῶν
καὶ ἀντὶ ἄσματος κρυπτοῦ γνῖνων ἀηδόνων
τὸ βαυκαλά ἀπήχησις ἀγγελικῶν ᾠδῶν.

Γλυκύ, γλυκὺ βαυκάλημα!... ὁ πόθος ἐπληρώθη·
Θεὸς καὶ τὸναρ ἐπέμψε καὶ τὴν περισσεράν.
καθὼς αὐτὸς ἐνίοτε καὶ τῶν θνητῶν οἱ πόθοι
εἰς λύπην προσελίσσονται καὶ λήγουν εἰς χαράν!

Ὁ λυριστὴς ἤκουσεν ἐν σιωπῇ εὐγλώττως τὴν πί-
στιν καὶ εὐγνωμοσύνην λαλοῦσάν· ἐν ᾧ δὲ ἡ προστάτις
αὐτοῦ θέαινα, μετὰ στοργικῶν μειδιᾶματος τὸ ἔσχα-
τον τὴν κόμην αὐτοῦ θωπεύσασα, βαθμυδὸν ἀφίπτα-
το, ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς γλυκεῖα ἐκείνης ἡχώ ἐπὶ τὴν
λύραν προσπνέουσα, ἐπανελάμβανεν ἀσυναίσθητως:

Γλυκύ, γλυκὺ βαυκάλημα!... ὁ πόθος ἐπληρώθη.
Θεὸς καὶ τὸναρ ἐπέμψε καὶ τὴν περισσεράν...
καθὼς αὐτὸς ἐνίοτε κ' οἱ ἰδικοὶ μας πόθοι
εἰς λύπην προσελίσσονται καὶ λήγουν εἰς χαράν!

ΖΟΡΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

VI.

Ἀφοῦ παρέδωκε τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς εἰς τὸ τα-
χυδρομεῖον, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
ἀνῆλθε παραπλασσίως πρὸς τὴν Φλαμμουβίλλην.
Ἡ σπουδὴ αὐτῆς νὰ εὐρεθῇ παρὰ τῇ μητρὶ ἐξισούτο
πρὸς τὸν φόβον τοῦ νὰ ἦναι μόνη. Δὲν ἀπῆλθε λίαν
μακράν. Εἰς ἀπόστασιν ἐλάχισσιν ἐνός χιλιαμέτρου
εἶδε τὴν μητέρα αὐτῆς κατερχομένην μετὰ τοῦ πα-
τρός αὐτῆς.

— Πῶς! εἶχες ἐξέλθει; ἠρώτησεν ἡ κ. Καπὲλ
μὲ ὕψος ἐκπλήξεως.

— Δὲν βρέχει πλέον σχεδόν!

— Βρέχει περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτ', εἶπεν ὁ κ.
Καπὲλ μειδιῶν.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήττετε, διότι ἔσπευσα πρὸς ἀπάν-
τησιν σας.

Ἐπανερχομένη ἔλαθε θέσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν,
τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς ἔβαινεν ἐκ τοῦ ἐνὸς πρὸς τὴν
ἄλλην ἀμοιβαδὸν καὶ μετὰ συγκινήσεως, ἥτις ἔφερεν
εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς μεγάλα δάκρυα τὰ ὅποια
ἐσπύγγιζε κλοπῆδον στρέφουσα τὸ πρόσωπον.

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξε κοπιῶδες, διότι ἠναγκάζετο
νὰ συνέχῃ ἑαυτήν! Ἦναγκάζετο νὰ τρώγῃ, νὰ πί-
νῃ ν' ἀπαντᾷ ὅταν ἀπηύθυνον αὐτῇ ἐρώτησιν, νὰ μὴ
λέγῃ τίποτε καὶ νὰ μὴ καθιστᾷ καταφανές τί, τὸ
ὅποιον ἦτο δυνατόν νὰ χρησιμεύσῃ ἀργότερον πρὸς
κατηγορίαν κατ' αὐτῆς· εὐτυχῶς ἦτο φύσεως ἰδιοτρό-
που καὶ ἡ σιωπὴ, ἣν κατὰ στιγμὰς ἐκράτει κατὰ
τὴν πρωίαν ἐκείνην ἀκουσίως, δὲν ἐφάνησαν παρὰ δο-
ξα ἄλλ' ἢ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς διαχύσεως τῆς προη-
γουμένης ἡμέρας. Κῦων τις περιεφέρετο περὶ τὴν
τρέπεζαν, ἐκείνη δὲ κούρα ἐδίδεν αὐτῷ ὅ, τι ἠναγκά-
ζετο νὰ καταλείπῃ ἐν τῇ παροψίδι αὐτῆς.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπε-
λεύσεως ὁ κ. Καπὲλ ἠσπᾶσκατο αὐτῆς τὸ μέτωπον
εὐμένως.

— Ἀπόψε κόρη μου, θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους
πάλιν!

Ἐκείνη ἔστη ὡς βλάξ, μόλις ὅμως ἐκείνος ἀπεμα-
κρύνθη κατὰ τινὰ βήματα καὶ ἔδραμεν ὀπισθεν αὐτοῦ,
ἐλάθετο αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἠσπᾶσκατο πολλα-
κίς καὶ ἐπανειλημμένως, ἐκείνου ἀνταποδίδοντος τὸν
ἀσπασμὸν τῇ αἰτήσῃ αὐτῆς, καὶ ἀμέσως ἀπεσύρθη

*) Ἰδε ἀριθ. 30, σελ. 589—592.